

Arrest

nr. 242 305 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 17 februari 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 april 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op X te X, Palestina. U bleef daar wonen tot uw vertrek naar België. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent UNRWAgeregistreerd. U hebt uw middelbare studies afgewerkt in Gazastad. U hebt nooit gewerkt.

Tijdens de oorlog van 2014 vluchtte uw gezin naar het huis van uw nonkel omdat dat gelegen was op een veiligere plek. Toen jullie terugkeerden, zagen jullie dat jullie huis platgebombardeerd was. Nadien kregen jullie steun van de overheid voor de heropbouw van het huis.

Sinds 2014/2015 probeerde u uw land van herkomst te verlaten omdat u er geen toekomst zag. Zo is er geen werk en zou u er niet kunnen trouwen. U ondernam daarbij ook pogingen om het land illegaal te verlaten.

Op 27.02.2016 vuurde Hamas vanuit rakettenbasissen in de buurt van uw woning raketten af. U sprak hen daarover aan en eiste dat ze hiermee zouden stoppen. De Hamasleden weigerden echter naar u te luisteren en stuurden u naar huis. De dag nadien werden er opnieuw raketten afgevuurd en ging u opnieuw protesteren. U werd toen aangevallen en geslagen door hen. U kon ontkomen maar twee dagen nadien werd u ontvoerd door een zwarte bus. U werd voor drie dagen meegenomen. Tijdens deze ontvoering werd u geslagen, uitgehongerd en werden u onmogelijke zaken gevraagd zoals het tekenen van een ladder op de muur en deze te beklimmen. Er werd van u geëist dat u lid zou worden van hen, elke dag zou bidden in de moskee en de zaken uit te voeren die ze vroegen (zoals het helpen bij de aanleg van bekabeling). Doordat u toegaf aan hun eisen en door hulp van N.S.(...), een familielid van u en tevens minister bij Hamas, kon u vrijkomen. Uw broer vond u na uw vrijlating op straat en bracht u naar het ziekenhuis. Het ziekenhuis weigerde u een doktersverslag te geven omdat dit hen opgelegd werd. In juni 2016 werd u een Spaans visum toegekend dat u had aangevraagd via de hogeschool van uw zus in Spanje. U wou toen in Spanje een nieuw leven beginnen en aan uw toekomst bouwen. U wou weg uit Gaza omdat er geen leven was. Aangezien de grensovergangen in Gaza toen gesloten waren, kon u evenwel uw land van herkomst niet verlaten. In 2016 voetbalde u voor Al J'amiaa Al Islamia, een ploeg die tot Hamas behoorde. Omdat ze te weten kwamen van uw bovengenoemde problemen werd u uit de club verbannen. U werd ook uitgeleend aan de club van Palestina. U kende daar echter ook problemen en er werd een vrije speler van u gemaakt op 14.01.2017. In augustus 2017 reisde u naar uw zus in Qatar met de intentie om daar te werken maar u kon er geen verblijfsvergunning krijgen. U trachtte daar tevens een visum voor Spanje aan te vragen maar omdat dit enkel kon vanuit het herkomstland besloot u, na twee maanden in Qatar verbleven te hebben, om terug te keren naar Gaza. In januari 2018 werden er opnieuw raketten afgevuurd vanuit de buurt van uw woning. U vroeg Hamas opnieuw om daarmee te stoppen. Een week nadien werd u opnieuw ontvoerd, dit keer voor een periode van tien dagen. Tijdens die ontvoering werd u geslagen en uitgehongerd. Er werd van u hetzelfde als in 2016 geëist. U diende mee te werken met hen of u zou het daglicht niet meer zien. Zo legden zij bijvoorbeeld hun eigen kabels aan om verbindingen te maken en ze wouden dat u daarmee hielp. U weigerde hier op in te gaan en kon opnieuw vrijkomen door bemiddeling van N.S.(...). Op 28.07.2018 en 29.07.2018 werden er opnieuw raketten afgevuurd vanuit de buurt van uw woning. U ging opnieuw protesteren en er ontstond een gevecht tussen u en de drie aanwezige Hamasleden. U brak daarbij één van de leden zijn benen en vluchtte weg van de vechtpartij. U verbleef nadien nog twee dagen thuis. Hamas-aanhangers hielden ondertussen toezicht op uw woning maar ze arresteerden u niet omdat ze voor zaken zoals een gevecht geen personen arresteren. U kon nadien onderduiken in Jabalia. Uw zus regelde ondertussen een Spaans visum voor u waarmee u het land kon verlaten. Op 14 augustus 2018 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. Vervolgens reisde u vanuit Egypte met het vliegtuig naar Spanje. Nadien zette u uw reis over land verder via Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 28 september 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in 15 oktober 2018. U vreest bij terugkeer naar Gaza voor uw leven. Tot slot wijst u op het ontbreken van de nodige faciliteiten, zoals op het vlak van elektriciteit en water.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 03.03.2016 en geldig tot en met 02.03.2021 en uw originele identiteitskaart met afgiftedatum maart 2017.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: uw origineel rijbewijs, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw UNRWA-kaart, een verklaring van het ministerie van publieke werken en huisvesting over de bombardementen op uw huis in Al Sudania in 2014 en twee verklaringen van de voetbalploegen waarbij u hebt gespeeld die u allebei transfervrij hebben verklaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Niettemin u aangeeft geen eigen UNRWA-kaart te hebben, blijkt uit uw verklaringen dat u wel onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg – u staat ingeschreven op de UNRWA-kaart van uw vader via dewelke u toegang had tot medische zorg en voedselpakketten en ging u naar UNRWA-scholen - en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS, p. 3-4 en 7-8). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest voor uw leven (CGVS, p. 20). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Allereerst is het opmerkelijk vast te stellen dat u, die reeds sinds 2014/2015 probeerde om Gaza te verlaten, waarbij u tevens probeerde om illegaal te vertrekken (CGVS, p. 9 en 17), in 2017 na een verblijf van twee maanden in Qatar, vrijwillig terugkeerde naar Gaza, waar u in 2016 al eens ontvoerd was door Hamas. Dergelijke houding is moeilijk in overeenstemming te brengen met of getuigt niet van het hebben van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Uw repliek dat u geen andere optie had dan naar Gaza terug te keren omdat u geen verblijfsvergunning kon krijgen en omdat u vandaaruit niet legaal kon vertrekken via een Spaans visum (CGVS, p. 4 en 18) kan niet weerhouden worden gelet op uw beweringen reeds sinds 2014/2015 Gaza te proberen ontvluchten waarbij u tevens pogingen ondernam om het land illegaal te verlaten. Voorgaande vaststelling plaatst dan ook een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw ingeroepen relaas.

Verder is het weinig geloofwaardig dat Hamas tijdens de ontvoering in 2016 net aan u vroeg om lid te worden bij hun groepering en hen te helpen bij hun werkzaamheden zoals het aanleggen van de bekabeling voor hun verbindingen (CGVS, p. 11 en 14). U had in 2016 immers al openlijk geprotesteerd tegen het afvuren van raketten in de buurt van uw woning. Iemand die openlijk de werkzaamheden van Hamas wil stoppen en die vervolgens een dergelijke gevoelige opdracht zoals de aanleg van de bekabeling zou moeten uitvoeren, zou een gevaar kunnen betekenen voor Hamas vermits zo'n persoon deze bekabeling met intentie zou kunnen saboteren of de locatie ervan gemakkelijk kan uitlekken, gewild of ongewild. Dat Hamas die de strijd tegen spionage door buitenlandse mogendheden (in de eerste plaats Israël) een prioriteit vindt, in plaats van de zoveel gewilligen onder hun aanhang, hun toevlucht zou nemen tot het onder druk zetten van iemand als u om de bekabeling aan te leggen, is in deze context verre van geloofwaardig. Hamas beschikt immers over veel en betrouwbare vrijwilligers in wie ze minder werk en moeite moeten steken. Gelet op voorgaande conclusie is het ook onlogisch dat men u zou vragen om lid te worden.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt ook uit de tegenstrijdigheden over uw vrijlatingen na uw twee ontvoeringen. U verklaart initieel dat hoewel u bij de eerste ontvoering werd gevraagd om mee te werken met Hamas, u uiteindelijk vrijkwam na tussenkomst van een kennis van uw vader (CGVS, p. 11). Er werden toen geen voorwaarden gesteld aan uw vrijlating (CGVS, p. 14). Wat betreft uw tweede ontvoering geeft u aanvankelijk te kennen dat u uiteindelijk toegaf aan hun eis tot medewerking en dat u vervolgens werd vrijgelaten (CGVS, p. 11). Verder in uw persoonlijk onderhoud beweert u evenwel dat u bij uw tweede ontvoering niet inging op hun eisen tot medewerking en dat u vrijkwam door de tussenkomst van een familielid (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen aangaande uw tweede ontvoering stelt u dat u bij uw eerste ontvoering toegaf aan de eisen van Hamas (CGVS, p. 16), wat gelet op uw initiële verklaringen aangaande uw eerste ontvoering zoals hierboven uiteengezet elke geloofwaardigheid mist.

Verder dient aangestipt te worden dat u bij de DVZ met geen woord gerept hebt over de vechtpartij van eind juli 2018. Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft kort de hoofdlijnen dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt evenwel dat de vechtpartij uw directe aanleiding betrof om onder te duiken (CGVS, p. 17-18). Ook al dient u kort en zonder details uw motieven voor de DVZ kenbaar te maken, er werd u bij de DVZ expliciet gevraagd welke feiten ertoe geleid hebben dat u in augustus 2018 bent vertrokken (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.4). Uw onderhoud op de DVZ werd afgesloten met de vraag of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met uw autoriteiten/medeburgers/problemen van algemene aard. Ook hier repte u met geen woord over de vechtpartij van eind juli 2018. U vermeldde deze vechtpartij trouwens evenmin wanneer u uw vluchtmotieven voor het eerst uit de doeken deed voor het CGVS. Gevraagd naar de reden waarom u uw land van herkomst had verlaten, vermeldde u de twee ontvoeringen en eindigde u met de pogingen om Gaza te verlaten nadat u was ondergedoken (CGVS, p. 11). Bovendien stelt u aanvankelijk dat u bij uw vrijlating in januari 2018 vluchtte uit vrees dat u opnieuw ontvoerd zou worden (CGVS, p. 15), dit in tegenstelling tot uw latere bewering dat u gevlucht bent op 30.07.2018 of 01.08.2018, twee dagen na het gevecht (CGVS, p. 16). Tot slot zijn uw verklaringen over de twee dagen dat u nog thuis bent verbleven vooraleer u onderdook in Jabalia verre van geloofwaardig. U stelt dat uw huis dan in de gaten werd gehouden door personen van Hamas. Dat Hamas – een organisatie die door de Europese Unie als terroristisch wordt beschouwd en er bekend voor staat om geweld te gebruiken - u niet arresteert omdat ze dit enkel doen voor zaken zoals drugs is compleet ongeloofwaardig, zeker gelet

op het feit dat u beweert beide benen van een Hamaslid gebroken te hebben tijdens de vechtpartij van eind juli 2018 (CGVS, p. 17-18).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen met Hamas.

Het feit dat uw woning in Al Sudania in 2014 gebombardeerd werd omwille van de oorlog is evenmin voldoende om te spreken van actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Nadat het huis werd heropgebouwd, keerde u daar immers naar terug. Bovendien wisselde u af tussen deze woning en de woning in Al Shamali die niet gebombardeerd werd (CGVS, p. 5). De verklaring van het ministerie van openbare werken en huisvesting die u daarvan overhandigt, verandert deze conclusie niet aangezien deze enkel de schade vaststelt maar geen uitspraak doet over het feit of u al dan niet nadien in de woning zou kunnen verblijven. Tot slot kan verwezen worden naar de vaststellingen aangaande de actuele veiligheidssituatie in Gaza verder in deze beslissing.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat

tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Wat betreft uw verklaring aangaande de gebrekkige voorzieningen in Gaza (CGVS, p. 19) moet u bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat uw vader werkt als ambtenaar bij UNRWA (CGVS, p. 8). De twee huizen waar u woonde, waren eigendom van uw vader (CGVS, p. 5). Toen het huis in Al Sudania vernield werd, dienden uw ouders ook 2.000 tot 3.000 dollar zelf te bekostigen. Zij hadden dit bedrag samengelegd (CGVS, p. 5) U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door gebruik te maken van ledlampen die werkten op batterijen of met kaarsen (CGVS 1, p. 6). Uw vader heeft uw reiskosten, die 1.600 tot 1.700 dollar bedroegen, betaald (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen,

politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de

Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS, p. 8) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt

dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw overige documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, uw herkomst, registratie bij UNRWA en uw voetbalactiviteiten worden op zich niet betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1A en 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12, eerste lid a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Onder verwijzing naar artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag laat verzoeker in een eerste onderdeel gelden dat wanneer blijkt dat de bijstand is opgehouden, om welke reden dan ook, de verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend en dat hierbij de volgende stappen dienen te worden overlopen:

1. Er dient te worden onderzocht of de UNWRA zijn opdracht nog kan vervullen.
2. Vervolgens moet worden onderzocht of er redenen zijn buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil, die hem ertoe brachten om de Gazastrook te verlaten.
 - 2.a. Enerzijds moeten de mogelijkheid tot terugkeer en de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook worden nagegaan.
 - 2.b. Anderzijds moeten ook de individuele vluchtmotieven van de betrokkene, zijn socio-economische situatie en alle andere elementen die hem in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid kunnen brengen, onder de loep worden genomen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing wat betreft zijn geloofwaardigheid. Hij licht toe als volgt:

"Bij het onderzoek naar geloofwaardigheid zijn objectieve elementen zijn doorslaggevend (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014). Uw zetel heeft reeds meermaals het belang van correcte landeninformatie onderstreept om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen (zie onder meer RVV 9 feb 2017, 182.40, 21 feb 2017, 182.590).

Ondanks het feit dat de hierna besproken objectieve gegevens waaronder de algemene toestand in Gaza en de kennis dat verzoeker hierover bezit, de geloofwaardigheid van de verzoeker zouden moeten ondersteunen, besluit het CGVS dat het relaas van de verzoeker niet geloofwaardig is. Nochtans moet de verzoeker het voordeel van de twijfel krijgen wanneer zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014). Doch oordeelt het CGVS dat de verzoeker zijn verklaringen weinig waarschijnlijk en ongeloofwaardig zijn.

Het getuigt van zwakte vanwege het CGVS om verzoeksters relaas af te wijzen op basis van ongeloofwaardigheden inzake elementen die de verzoeker onmogelijk kan bewijzen. Het omgekeerde geldt eveneens met name dat het CGVS niet kan aantonen dat de verzoeker de waarheid niet sprak. Indien er twijfel zou bestaan, quod non, dient herhaald te worden dat het voordeel van de twijfel in het asielcontentieux steeds geldt voor diegene die de internationale bescherming aanvraagt.

Verzoeker overloopt de zogenaamde ongeloofwaardigheden.

1/ Verblijf in Qatar

Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat de verzoeker na zijn verblijf in Qatar in 2017 zou teruggekeerd zijn naar Gaza wanneer hij zich effectief in een situatie van persoonlijke ernstige onveiligheid zou bevinden.

Vooreerst wenst de verzoeker te benadrukken dat hij inderdaad voor zijn vertrek naar Qatar reeds ontvoerd was geweest. Doch was die ontvoering ruim een jaar eerder en kon hij via bemiddeling met een familielid vrijkomen.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat de tweede, langdurige ontvoering en de vechtpartij met leden van Hamas dateren van na zijn terugkeer uit Qatar. De visering door Hamas is dus grotendeels gegroeid na zijn terugkeer uit Qatar zodat er alsnog kan sprake zijn van een ernstige onveiligheid die is ontstaan of versterkt na zijn terugkeer.

Verzoeker wou weldegelijk toen reeds een nieuw leven beginnen in Qatar maar kreeg daar geen verblijfsvergunning: het is dan ook niet mogelijk voor verzoeker om een leven op te bouwen in een land waar hij illegaal verblijft en dus niet kan werken e.d.m. Zijn plan was dan ook om terug te keren naar het land van herkomst omdat hij vandaaruit een visum kon aanvragen teneinde legaal naar een land van de Europese Unie te kunnen gaan alwaar hij wél rechten zou krijgen also een nuttige toekomst te kunnen uitbouwen. Verzoeker zou niet weten hoe hij vanuit Qatar naar de EU zou kunnen reizen zonder visum en zonder dat hij daar personen kende die hem zouden kunnen helpen om op illegale wijze van Qatar naar de EU te reizen...

Terugkeren naar Gaza was de enige optie.

2/ Ontvoering in 2016

Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat Hamas aan verzoeker zou vragen lid te worden van hen hen dat hij moest helpen om de bekabeling aan te leggen gelet op het feit dat verzoeker dit zou kunnen saboteren.

Vooreerst wenst de verzoeker te benadrukken dat het niet zo eigenaardig is dat Hamas zou willen dat verzoeker zich bij hen aansloot. Verzoeker voetbalde bij de club van Hamas en de achterneef van zijn vader was minister bij Hamas. Ze kunnen hem dus wel deels gezien hebben als tot hen behorend, minstens dat hij te overtuigen zou zijn om hem effectief bij hen aan te sluiten, te meer wanneer hij extra onder druk wordt gezet door het hem lastig te maken tijdens de ontvoering...

Dat hij moest meehelpen met de bekabeling is ook niet zo bizar; hij moest dit niet alleen doen en mede onder scherp toezicht van Hamasleden zodat het onmogelijk was voor verzoeker om dit enigszins te saboteren.

3/ Vrijlatingen na ontvoering

Het CGVS stelt tegenstrijdigheden vast in het relaas m.b.t. tot de vrijlating bij de eerste en de tweede ontvoering.

Verzoeker verklaart dat er geen voorwaarden werden gesteld na vrijlating bij de eerste ontvoering, maar dat verzoeker vrij kwam door bemiddeling van een familielid.

Bij de tweede vrijlating gaf verzoeker toe aan de eis tot medewerking en vervolgens werd hij vrijgelaten. Het CGVS stelt vast dat de verzoeker naderhand verklaart dat hij ook de tweede keer werd vrijgelaten door bemiddeling van het familielid.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het ene het andere niet uitsluit: het is perfect mogelijk dat verzoeker toegaf aan de eisen en dat er daarenboven een 'goed woordje' werd gedaan door de achterneef van zijn vader.

Daarna stelt het CGVS vast dat verzoeker later stelt dat hij ook bij de eerste ontvoering toegaf aan de eisen van Hamas. Verzoeker wenst te benadrukken dat doorheen het onderhoud het CGVS met haar vragen van de eerste ontvoering naar de tweede ontvoering springt, de vragen worden door elkaar gesteld zodat het perfect mogelijk is dat er zich hier een vergissing kan voordoen.

Daarnaast wenst verzoeker te verduidelijken dat hij met toegeven aan de eisen bedoelt dat hij de opdrachten van Hamas tijdens zijn ontvoering wel had vervuld: meewerken aan de bekabeling, de ladder tekenen e.d.m. Met niet toegeven aan de eisen bedoelt verzoeker dat hij zich naderhand niet heeft aangesloten bij Hamas....

Een persoonlijk onderhoud dient bovendien om te achterhalen wat het asielrelaas van de verzoeker is en wat zijn familiaal profiel is en wat zijn levensomstandigheden waren in de Gazastreek. Het persoonlijk onderhoud is er niet om te vissen naar tegenstrijdigheden door van de ene ontvoering naar de andere te springen.

De verklaringen van verzoeker zijn dus niét tegenstrijdig.

4/ Vechtpartij met Hamasleden

Verder vindt het CGVS het nog vreemd dat de verzoeker niets zegt over de vechtpartij met de Hamasleden bij het kort verhoor.

Desalniettemin heeft de verzoeker duidelijk uiteengezet dat zijn vluchtrelaas kadert binnen problemen met Hamas.

Het relaas dient dan ook kort en zonder details te worden uiteengezet en dit werd zo aan verzoeker medegedeeld. Het CGVS kan verzoeker naderhand niet verwijten dat verzoeker heeft verklaard dat er problemen waren met Hamas waaronder twee ingrijpende ontvoeringen maar zonder expliciet te vermelden dat er ook een vechtpartij was geweest. Verzoeker is ten ander niet familiair met dergelijke procedure en kon er redelijkerwijze van uit gaan dat hij niet alle specifieke problemen moest vermelden doch wel een aantal belangrijke aanleidingen tijdens het eerste summiere onderhoud.

Er doet zich dan ook geen tegenstrijdigheid voor tussen de verklaringen in de vragenlijst en de verklaringen in het onderhoud. De vechtpartij werd louter niet vermeld in de vragenlijst omdat verzoeker dacht dat problemen met Hamas op zich voldoende zou zijn in deze fase van het verhoor.

De vragenlijst is bedoeld als instrument ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en verzoeker moet de voornaamste elementen van zijn vluchtrelaas weergeven, zodat verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op diverse punten veel gedetailleerder zullen zijn en dit tast geenszins de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas aan (zie hieromtrent onder meer RvV 31.03.2010, RvV 06.01.2015).

Tot slot merkt het CGVS nog op dat het uiterst eigenaardig is dat de verzoeker niet onmiddellijk werd gearresteerd na de vechtpartij maar een dag of 2 later - verzoeker verklaarde nog één keer in de woonst te hebben geslapen - nog kon onderduiken in Jabalia.

Doch, op zich is het niet zeer vreemd dat Hamas niet onmiddellijk verzoeker kon arresteren, immers verzoeker was eerst gevlucht en hij was de zoon van de neef van een minister bij Hamas. Het is dan ook moeilijk te verantwoorden om binnen te vallen in het huis van de neef van een minister waar ook andere familieleden wonen zonder dat de minister eerst in kennis wordt gesteld van de feiten.

Misschien wist Hamas niet dat verzoeker op dat moment nog effectief in de woning aanwezig was.

Het CGVS gelooft dus niet dat verzoeker daadwerkelijk problemen had met Hamas.

Verzoeker wenst de complexe relatie met Hamas te benadrukken: hij was een rebelse jonge man die niets met hen te maken wou hebben maar was er toch deels mee verweven omwille van familiebanden.

Het CGVS verliest dit gegeven uit het oog.

Verzoeker is effectief te ver gegaan, en zowel zijn vader als de achterneef beseften dat Hamas, ondanks de familiebanden, het gedrag van verzoeker onmogelijk zou blijven tolereren zodat verzoeker niet anders meer kon dan vluchten. Hieruit dient besloten te worden dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevond en zal bevinden wanneer hij terug zou keren naar Gaza.

Opmerkelijk hierbij is dat het CGVS aanvankelijk het relaas van verzoeker wel geloofwaardig acht. In de notities van het persoonlijk onderhoud werd immers het volgende geschreven:

Eerdere terugkeer sluit gesloten grens in de toekomst niet uit. (...) Asielrelaas geloofwaardig, gelet op de gekende situatie en de meedogenloosheid van Hamas. Kan ook veel details geven, over de incidenten en de ontvoeringen. "

Er moet dan ook worden vastgesteld dat het overgrote deel van het relaas van verzoeker blijkbaar wel geloofwaardig wordt bevonden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker doorleefde en gedetailleerde verklaringen over zijn mishandeling in detentie kan afleggen: hij kan zeggen wat hij te

eten kreeg, welke handelingen hij diende te verrichten op een zeer gedetailleerde wijze, waar hij werd vastgehouden e.d.m.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij in feite, nog los van het bovenstaande, van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend wanneer er wordt aangetoond dat de bijstand van de UNWRA is opgehouden vermits het CGVS niet twijfelt aan het feit dat verzoeker onder het UNWRA mandaat valt en dat hij er geregistreerd is."

In een derde onderdeel betwist verzoeker dat UNRWA nog zijn opdracht kan vervullen.

Verzoeker wijst erop dat de uitsluiting zoals bepaald in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, niet geldt wanneer de bijstand of bescherming van UNWRA om welke reden dan ook is opgehouden. Onder verwijzing naar het El Kott-arrest van het Hof van Justitie geeft verzoeker aan dat dit het volgende inhoudt:

- ofwel is UNWRA opgehouden te bestaan;
- ofwel is UNWRA in de onmogelijkheid om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren;
- ofwel is het vertrek van verzoeker uit het UNRWA-gebied gerechtvaardigd door redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.

Verzoeker gaat vooreerst in op de mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren.

Hij geeft aan dat het motief in de bestreden beslissing dat volgens de beschikbare informatie blijkt dat het mandaat niet is stopgezet en dat de werking en bijstand aan Palestijnse vluchtelingen verder wordt verleend, niet strookt met de realiteit, zoals hij ook zelf reeds aanhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij citeert het volgende:

"Heeft u ooit beroep gedaan op de bijstand van de UNWRA?"

Nee. Ik ontvang geen bijstand van hen.

Hoe komt het dat u nooit bijstand ontvangen hebt?

Omdat ikzelf geen gezin heb en vrijgezel bent, als je een gezin hebt dan krijg je bijstand van hen.

Ooit persoonlijk medische hulp ontvangen?

Op naam van mijn vader, via zijn verzekeringskaart, maar ikzelf nooit rechtstreeks deze bijstand mogen ontvangen.

Maar staat u op de kaart van vader?

Ja

Heeft het gezin ooit voedselpakketten ontvangen ?

Ja om de 3 maanden en dat komt omdat mijn vader voor UNRWA werkt, ze geven niet om de maand pakketten maar om de 3 maanden of zes maanden."

Daarnaast wijst verzoeker op zijn verklaringen dat het platgebombardeerd huis werd heropgebouwd met overheidssteun en niet met steun van UNWRA, dat hij onderwijs volgde in een overheidsschool en niet via UNWRA, en dat hij ook zelf drinkbaar water moest kopen en er een elektriciteitstekort was. Hieruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat UNRWA zijn bijstand niet volwaardig kan leveren, zeker niet in die mate dat dit kan worden aanvaard als het effectief uitvoeren van zijn mandaat.

Verzoeker vervolgt dat dit wordt bevestigd in het rapport "NOTE 2019/1 Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag" van Nansen en citeert hieruit. Dit rapport wordt tevens aan het verzoekschrift gevoegd als stuk 3. Verder geeft verzoeker onder verwijzing naar het UNHCR rapport "Guidelines on Internationale Protection N°13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017 (stuk 4) aan dat, hoewel het mandaat van UNRWA werd verlengd tot juni 2023, de woordvoerder van UNRWA, de heer Adnan Abu Hasna, publiekelijk heeft verklaard dat omwille van de financiële crisis, de bijstand die door UNRWA wordt geleverd aan Palestijnse vluchtelingen, ontoereikend zal zijn, en dat dit reeds zal worden gevoeld in 2020. Onder verwijzing naar het persartikel "Gazans protest reduction in services by UNRWA" van 2 maart 2020 geeft verzoeker voorts te kennen dat gelet op de precare financiële situatie en het gevolg hiervan op de bijstand die UNRWA dient te verlenen, er recentelijk in de Gazastrook protesten zijn geweest van Palestijnen die hiertegen opkomen.

Verzoeker besluit hieruit dat UNRWA maar een kleine fractie van de steun krijgt die het nodig heeft om bijstand en bescherming te verlenen in de Palestijnse gebieden, o.a. de Gazastrook, en dat er onmogelijk kan worden gegarandeerd dat hij zich zal kunnen beroepen op zijn statuut als UNRWA-beschermde bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker wijst op de recentere informatie die hij kan voorleggen. Hij meent hiermee de motivering van het CGVS teniet te doen en stelt dat er een zorgvuldig en grondig onderzoek dient te worden verricht naar de actuele bijstand die hij zal kunnen genieten bij terugkeer naar Gaza.

Onder verwijzing naar het bovenstaande, geeft verzoeker aan dat zijn vertrek uit het UNRWA-gebied gerechtvaardigd is door redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.

Verzoeker gaat voorts in op de veiligheidssituatie in Gaza en benadrukt dat de situatie er zeer onvoorspelbaar en volatiel is. Hij verwijst hierbij naar en citeert uit landeninformatie. Verzoeker wijst erop dat situatie op elk ogenblik kan escaleren zoals wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Hij deelt tevens mee dat verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker geeft verder cijfers mee over het aantal doden en gewonden die bij de Palestijnse burgerbevolking zijn gevallen door het Israëlische militaire operaties alsmede door de agressieve onderdrukking van burgerprotesten door Hamas.

Wat betreft de terugkeer naar Gaza, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal de bal volledig mislaat om verschillende redenen. Hij licht toe als volgt:

"Uw Zetel heeft zeer recent nog het belang van de toegankelijkheid van de grensovergang via Rafah bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Palestijnen uit Gaza benadrukt (RVV 16 januari 2019, en RVV 07.02.2019).

De fundamenteel gewijzigde toestand aan de grensovergang vergt een diepgaand onderzoek. De evolutie aan de grens moet nauwgezet worden opgevolgd. In deze zaken oordeelde Uw Zetel dat het GCVS geen rekening gehouden met recente informatie die erop wees dat de grens opnieuw gesloten zou zijn, aldus beval Uw Zetel bijkomend onderzoek.

Uw zetel benadrukt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van internationale bescherming aan Gazanen.

Dit element werd in deze arresten betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) Vw. Het betrof ter zake dan ook niet UNWRA geregistreerde Palestijnen wiens verzoek in eerste instantie werd beoordeeld op grond van artikel 84/3 van de Vreemdelingenwet.

Desalniettemin dient huidig verzoek in eerste instantie te worden beoordeeld op grond van art. 1D van het vluchtelingenverdrag gelet op de UNWRA registratie van verzoeker.

In toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1D Vluchtelingenverdrag dient niet aangetoond te worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden.

De UNHCR stelt hierover:

" (iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availing him/herself of the protection or assistance of UNRWA

g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures.(...)

i. Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as minefields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Up-to-date information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract. [...]"

(stuk 4)

Bij een beoordeling op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA inherent aan de vraag of de verzoeker om internationale bescherming zich opnieuw kan beroepen op de bescherming of bijstand van UNRWA en dienvolgens dient te worden uitgesloten van de toepassing van het Vluchtelingenverdrag.

Het feit dat terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is een voldoende grond voor een automatische erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag (zie hieromtrent ook stuk 3).

Welnu, uit de meest recente informatie blijkt dat er zich momenteel effectieve praktische problemen voordoen aan de grens zodat het voor verzoeker momenteel niet mogelijk is om de grens via de "Veilige" route van Rafah crossing voor bij te steken teneinde terug te keren naar Gaza. Een zeer recent artikel dd. 20.04.2020 van Gisha - legal center for freedom of movement stelt immers het volgende:

"Exit of people from Gaza to Egypt via Rafah Crossing has been halted since March 12. Rafah has also been closed to entries by residents returning to the Strip since March 26, other than patients in ambulances and bodies being transited for burial. In April, Rafah Crossing was opened for four days (April 13-16) for the return of about 1,630 residents who had been stuck in Egypt. Like all others

returning to the Strip, the group was sent to quarantine facilities set up by the Palestinian Health Ministry in Gaza, including medical patients who were sent to the Palestine-Turkish Friendship Hospital.

The hospital was built with support of the Turkish government, and though it was completed several years ago, it only opened in late March. There are still many residents of Gaza waiting in Egypt to be able to return to the Strip, as they were unable to enter in the short time the crossing was opened. They are calling on the de facto Gaza authorities to coordinate their entry back in to the Strip." (stuk 8)

Twee andere artikelen dd. 13.04.2020 gepubliceerd op The Palestine Chronicle en op WAFA (Palestinian News & Info Agency) bevestigen eveneens dat de grens momenteel gesloten is en dat de Egyptische autoriteiten op 13.04.2020 slechts voor een zeer korte periode (4 dagen) de grens hebben opengesteld voor terugkerende Gazanen... (stuk 9 en 10)

Op basis hiervan dient besloten te worden dat verzoeker niet kan terugkeren naar het UNWRA gebied waardoor hij niét de bijstand van de UNWRA kan inroepen en dus niet kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, zodat verzoeker ipso facto dient erkend te worden als vluchteling.

- Verder zou niet blijken dat verzoeker voor zijn komst in specifieke negatieve aandacht van Hamas stond zodat Hamas verzoeker niet zal viseren bij terugkeer...

Verzoeker wenst hieromtrent naar zijn asielrelaas te verwijzen en zijn argumentatie m.b.t. de vermeende ongeloofwaardigheid.

Besluitend kan worden gesteld dat het CGVS geen actuele informatie over de grensovergang bij haar beslissing heeft betrokken hetgeen tot gevolg heeft dat zij op dit punt geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht."

Verzoeker gaat tot slot in op de socio-economische situatie en zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook die hem naar eigen zeggen in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid kunnen brengen. Hij licht het volgende toe:

"Het is inderdaad een feit dat de vader van verzoeker twee huizen bezit. Eén huis waar de vader zelf woont, en één huis dat wordt bewoond door het gezin van de broer en waar verzoeker zelf ook woonde voor zijn vertrek.

Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zelf niéts bezit en ook geen werk kan vinden in Gaza, zoals hij meermaals heeft aangehaald in zijn onderhoud.

Dat verzoeker drinkbaar water kan kopen betekent niet dat de toestand van verzoeker niet bedenkelijk kan zijn. Dat de vader van verzoeker 1.700 euro heeft opgespaard zodat verzoeker kon vluchten doet ook geen afbreuk aan het gegeven dat de toestand van verzoeker zelf precair is. Dat het gezin een batterij ter beschikking had tijdens de stroomonderbrekingen getuigt geenszins van enige welvarendheid in hoofde van verzoeker...

Het dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft.

De moeder van verzoeker is recentelijk gestorven waardoor ook haar inkomsten zijn weggefallen.

De vader van verzoeker kan niet met zijn loon alleen al zijn kinderen, kleinkinderen en zichzelf levenslang onderhouden...

Tenslotte wenst verzoeker te benadrukken dat UNWRA reeds zeer veel ambtenaren heeft moeten ontslaan zodat het onzeker is hoe lang de vader van verzoeker daar nog zal kunnen werken..."

In hoofdorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe de volgende stukken toe:

- stuk 3: NANSSEN, NOTE 2019/1 Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag;
- stuk 4: UNHCR, Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, december 2017, p. 10;
- stuk 5: persartikel, UNRWA Warns of Reduction in Services over Lack of Funds, 28 februari 2020;
- stuk 6: persartikel, Gazans protest reduction in services by UNRWA, 02 maart 2020;
- stuk 7: OCHA, Occupied Palestinian Territory: Covid-19 Emergency Situation Report 2 (March 24-31 March 2020);
- stuk 8: artikel Gisha - legal center for freedom of movement, 20 april 2020;
- stuk 9: artikel The Palestine Chronicle, 13 april 2020;
- stuk 10: artikel WAFA (Palestinian News & Info Agency), 13 april 2020.

3.2. Verweerder maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020;
- COI Focus *“Palestine. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020.

4. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel is in deze niet dienstig. Het komt het CGVS immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing met zich zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder deze bevoegdheid.

4.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om

actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Dat verzoeker geregistreerd is bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) als zoon van een Palestijnse vluchteling, dat hij een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er onlangs de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Verder kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheids-

centra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenaakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een

totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werd het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"*, het *"Job Creation Programme"* en de *"transitional shelter cash assistance"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmbudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegenesekunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het voorrang zal blijven geven aan essentiële humanitaire dienstverlening. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is om in te staan voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website.

Dat verzoeker zelf nooit rechtstreeks bijstand heeft gekregen van UNRWA omdat hij zelf geen gezin heeft en bij zijn ouders woont, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In dit kader dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker, luidens zijn verklaringen, op naam van zijn vader via zijn UNRWA-kaart, medische bijstand heeft verkregen van UNRWA en het gezin voedselpakketten ontving (AD

CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 3). De bewering dat hun huis werd heropgebouwd met overheidssteun en niet met de steun van UNRWA, hij zelf drinkbaar water diende te kopen en er een elektriciteitsstekort was, neemt niet weg dat UNRWA nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in de mogelijkheid is om de kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een Palestijns paspoort (zie AD CGVS, stuk 6, map met documenten, stuk 4 notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 8) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een

checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede dient nog benadrukt dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en in de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Zoals zal blijken uit wat volgt, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren

bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedraaid. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen met daarin magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël

bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31)

werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte het talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas “een geheime oorlog” tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. Palestijnse vluchtelingen kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die dit agentschap biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), aangehaald in de bestreden beslissing, die erkent dat humanitaire of socio-economische omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens dit verdragsartikel geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel slechts wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Zo heeft u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat uw vader werkt als ambtenaar bij UNRWA (CGVS, p. 8). De twee huizen waar u woonde, waren eigendom van uw vader (CGVS, p. 5). Toen het huis in Al Sudania vernield werd, dienden uw ouders ook 2.000 tot 3.000 dollar zelf te bekostigen. Zij hadden dit bedrag samengelegd (CGVS, p. 5) U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door gebruik te maken van ledlampen die werkten op batterijen of met kaarsen (CGVS 1, p. 6). Uw vader heeft uw reiskosten, die 1.600 tot 1.700 dollar bedroegen, betaald (CGVS, p. 7)."

Waar verzoeker opwerpt dat zijn vader inderdaad twee huizen bezit, maar hij zelf niets bezit, dient benadrukt dat hij tot zijn vertrek naar België bij zijn ouders heeft gewoond en zich nooit in een preciaire situatie heeft bevonden. Uit niets blijkt, noch toont verzoeker aan, dat hij in geval van terugkeer naar Gaza niet terug zou kunnen naar zijn ouderlijke thuis om er zijn leven verder op te bouwen. In de mate dat verzoeker zich nog de vraag stelt of hij aldaar in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat ook hier uit niets blijkt dat verzoeker als UNRWA-geregistreerd Palestijnse

soenniet van Arabische origine geen werk zou mogen uitoefenen in Gaza, waar hij heel zijn leven tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. Verzoeker haalt nog aan dat zijn moeder onlangs is gestorven waardoor ook haar inkomsten zijn weggefallen, doch dit neemt niet weg dat zijn vader nog steeds in het bezit is van twee huizen, werkzaam is als ambtenaar bij UNRWA en kapitaalkrachtig genoeg is om verzoekers reiskosten te betalen. Waar verzoeker zich de vraag stelt hoe lang zijn vader nog zal kunnen werken, komt hij niet verder dan loutere speculaties. Bovendien kan en mag van verzoeker, een gezonde jongeman die zijn middelbare studies heeft afgewerkt, worden verwacht dat hij zelf zijn intrede zal nemen op de arbeidsmarkt.

De geschetste financiële perikelen getuigen dan ook geenszins van een situatie van extreme armoede. Aldus brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet er niet naar zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar daar persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza heeft verlaten nadat hij problemen kende met Hamas omwille van zijn protesten tegen het afvuren van raketten in de buurt van zijn woning.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

De commissaris-generaal wijst er vooreerst terecht op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die reeds sinds 2014-2015 probeerde om Gaza te verlaten, waarbij hij tevens probeerde om illegaal te vertrekken (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 9), in 2017 na een verblijf van twee maanden in Qatar, vrijwillig terugkeerde naar Gaza, waar hij in 2016 al eens ontvoerd was door Hamas. Dergelijke houding is moeilijk in overeenstemming te brengen met of getuigt niet van het voorhanden zijn van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat die eerste ontvoering ruim een jaar eerder was en dat de tweede, langdurige ontvoering en de vechtpartij met leden van Hamas dateren van na zijn terugkeer uit Qatar en de visering door Hamas dus grotendeels is gegroeid na zijn terugkeer uit Qatar, biedt hiertoe geen verschoning. Immers, verzoeker trachtte reeds sinds 2014-2015 Gaza te verlaten. Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat hij Gaza heeft verlaten omdat, naast het bombardement op hun huis in 2014, *"de leden van Hamas in 2016 vanuit de plaats dicht bij onze woonst raketten wilden afvuren"* (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 11). Dat verzoeker, na de ontvoering door Hamas waarbij hij werd geslagen en uitgehongerd en die volgens zijn verklaringen duidelijk mede de aanleiding was om Gaza te verlaten, na een verblijf in Qatar er dan toch voor kiest vrijwillig terug te keren naar Gaza, ondermijnt de geloofwaardig van de voorgehouden problemen met Hamas. Verzoekers verweer dat hij geen andere optie had dan naar Gaza terug te keren omdat hij in Qatar geen verblijfsvergunning kon krijgen en hij legaal naar een land van de Europese Unie wilde gaan, overtuigt niet, gelet op zijn beweringen dat hij reeds sinds 2014-2015 probeerde Gaza te ontvluchten waarbij hij tevens pogingen ondernam om het land illegaal te verlaten.

Daar verzoeker verklaarde dat hij in 2016 al openlijk heeft geprotesteerd tegen het afvuren van raketten in de buurt van zijn woning, is het verder geheel niet geloofwaardig dat Hamas tijdens de ontvoering in 2016 net aan verzoeker vroeg om lid te worden van hun groepering en hen te helpen bij hun werkzaamheden zoals het aanleggen van de bekabeling voor hun verbindingen. Iemand die openlijk de werkzaamheden van Hamas wil stoppen en die vervolgens een zodanig gevoelige opdracht als de aanleg van de bekabeling zou moeten uitvoeren, zou een gevaar kunnen betekenen voor Hamas vermits zo'n persoon deze bekabeling met intentie zou kunnen saboteren of de locatie ervan gemakkelijk kan uitlekken, gewild of ongewild. Waar verzoeker opwerpt dat dit niet zo eigenaardig is aangezien hij voetbalde bij de club van Hamas en de achterneef van zijn vader minister was bij Hamas en ze hem wel deels kunnen gezien hebben als tot hen behorend, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS: *"Omdat zij sinds de problemen in 2016 te weten zijn gekomen van mij, hebben ze mij uit die club verbannen."* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 10). Dat Hamas, dat de strijd tegen spionage door buitenlandse mogendheden (in de eerste plaats Israël) een prioriteit vindt, in plaats van de zoveel gewilligen onder zijn aanhang, zijn toevlucht zou nemen tot het onder druk zetten van iemand als verzoeker, die het zelfs heeft verbannen uit zijn voetbalclub, is in deze context verre van geloofwaardig. Hamas beschikt immers over veel en betrouwbaardere vrijwilligers in wie ze minder werk en moeite moeten steken. Gelet op voorgaande conclusie is het ook onlogisch dat men verzoeker zou vragen om lid te worden.

De commissaris-generaal wijst er verder terecht op dat verzoekers relaas ernstig ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen over zijn vrijlatingen na zijn twee ontvoeringen. Verzoeker houdt voor dat de vragen door elkaar werden gesteld zodat het perfect mogelijk is dat er zich hier een vergissing kan voordoen. Deze stelling kan echter niet zonder meer worden bijgetreden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er hem eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld. Zo blijkt onmiskenbaar dat de hem gestelde vragen sinds de vraag op pagina 15 *"Wanneer in 2018 werd u ontvoerd?"* over de tweede ontvoering gingen. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Op de vraag of hij toen werd ondervraagd, antwoordde verzoeker immers: *"Neen de tweede keer werd ik enkel heel hard geslagen en gefolterd. (...) "* (eigen onderlijning), en toen verzoeker gevraagd werd hoe hij kon vrijkomen, antwoordde hij *"Via een familielid die zelf een goed woord voor mij had gedaan bij hen maar ze hadden duidelijk laten weten dat indien het een derde keer gebeurt het niet goed zal verlopen."* (eigen onderlijning). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker begreep maar al te goed dat de protection officer het over de tweede ontvoering had. Aanvankelijk verklaarde verzoeker daarentegen, toen hij de mogelijkheid kreeg zijn relaas vrij uit de doeken te doen, dat hij bij de tweede ontvoering toegaf aan hun eisen en dat hij toen werd vrijgelaten (AD CGVS, stuk 4; notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 11). Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er vergissingen zijn gebeurd omdat de vragen door elkaar werden gesteld. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen aangaande zijn tweede ontvoering stelt verzoeker dan weer dat hij bij zijn eerste ontvoering toegaf aan de eisen van Hamas (AD CGVS, stuk 4; notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 16), wat dan weer in strijd is met zijn aanvankelijke verklaringen met betrekking tot zijn eerste ontvoering, namelijk dat hij vrij kwam na tussenkomst van een kennis van zijn vader (AD CGVS, stuk 4; notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 11). Waar verzoeker nog verduidelijkt dat *"hij met toegeven aan de eisen bedoelt dat hij de opdrachten van Hamas tijdens zijn ontvoering wel had vervuld: meewerken aan de bekabeling, de ladder tekenen e.d.m. Met niet toegeven aan de eisen bedoelt verzoeker dat hij zich naderhand niet heeft aangesloten bij Hamas...."*, komt hij niet verder dan gekunstelde post-factumverklaringen teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Verzoeker slaagt er met dergelijk verweer geenszins in voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, specifieke en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voormelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Dat verzoeker verder bij de Dienst Vreemdelingen zaken met geen woord heeft gerept over de vechtpartij van eind juli 2018 terwijl uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat de vechtpartij de directe aanleiding betrof om onder te duiken, doet de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met Hamas finaal teniet. Het betoog in voorliggend verzoekschrift dat zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingen zaken kort diende te zijn en hij ervan uitging dat hij niet alle specifieke problemen moest vermelden doch wel een aantal belangrijke aanleidingen, verklaart noch rechtvaardigt het op de Dienst Vreemdelingen zaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd bovendien op de Dienst Vreemdelingen zaken uitdrukkelijk op het volgende gewezen: *“Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als verzoeker om internationale bescherming) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.”* (AD CGVS, stuk 5, CGVS vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingen zaken). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij op de Dienst Vreemdelingen zaken melding zou maken van de vechtpartij met Hamasleden eind juli 2018, nu deze aan de basis zou liggen van zijn onderduiken. Deze vaststelling klemt des te meer gezien verzoeker de twee ontvoeringen door Hamas heeft vermeld en niet enkel, zoals geïmpliceerd in het verzoekschrift, heeft geduid dat zijn vluchtrelaas kadert binnen problemen met Hamas (AD CGVS, stuk 5, CGVS vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingen zaken, punt 3). De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingen zaken de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Tot slot kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat het volkomen ongeloofwaardig is dat verzoeker nog twee dagen thuis kon verblijven zonder te worden gearresteerd vooraleer hij onderdook in Jabalia, en toen enkel in de gaten werd gehouden door personen van Hamas. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij de zoon van de neef van een minister van Hamas is en werpt op dat het moeilijk te verantwoorden is om zomaar binnen te vallen ‘in het huis van’ waar ook andere familieleden wonen zonder eerder de minister in kennis te stellen van de feiten. Tevens werpt verzoeker op dat Hamas misschien niet wist dat hij nog effectief in de woning aanwezig was. Echter, dat Hamas – een organisatie die door de Europese Unie als terroristisch wordt beschouwd en er bekend voor staat om geweld te gebruiken – verzoeker niet arresteert of de woning niet binnenvalt omdat hij ‘de neef is van’ of omdat ze niet wisten dat hij er nog woonde, is compleet ongeloofwaardig, zeker gelet op het feit dat verzoeker beweert beide benen van een Hamaslid gebroken te hebben tijdens de vechtpartij van eind juli 2018 (AD CGVS, stuk 4; notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 17). Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde niet te zijn gearresteerd de dag dat hij thuis was omdat ze dit enkel doen voor zaken zoals drugs (AD CGVS, stuk 4; notities persoonlijk onderhoud 17 februari 2020, p. 17). Een al even ongeloofwaardige uitleg overigens, gelet op het autoritair regime van Hamas dat erom bekend staat willekeurige arrestaties te verrichten die gepaard gaan met marteling en geweld.

De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw identiteit, uw herkomst, registratie bij UNRWA en uw voetbalactiviteiten worden op zich niet betwist.”*

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Het feit dat uw woning in Al Sudania in 2014 gebombardeerd werd omwille van de oorlog is evenmin voldoende om te spreken van actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Nadat het huis werd heropgebouwd, keerde u daar immers naar terug. Bovendien wisselde u af tussen deze woning en de woning in Al Shamali die niet gebombardeerd werd (CGVS, p. 5). De verklaring van het ministerie van openbare werken en huisvesting die u daarvan overhandigt, verandert deze conclusie niet aangezien deze enkel de schade vaststelt maar geen uitspraak doet over het feit of u al dan niet nadien in de woning zou kunnen verblijven. Tot slot kan verwezen worden naar de vaststellingen aangaande de actuele veiligheidssituatie in Gaza verder in deze beslissing.”

Het voormelde motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de incoherenties, onwetendheden en onaannemelijkheden.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas waardoor een actuele persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid niet aannemelijk wordt gemaakt.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza-strook, en hij bovendien niet aantoonbaar dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “*subsidiair*” kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet kan worden beschouwd als vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds moet worden beschouwd als een Palestijnse vluchteling.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES